

Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted.

Artiklen fastsætter hvornår en person i skattemæssig henseende anses for at være hjemmehørende i en af de kontraherende stater. Efter stykke 1 betyder udtrykket »en person der er hjemmehørende i en kontraherende stat«, en person, der er fuldt skattepligtig til den pågældende stat på grund af bopæl, hjemsted, ledelsens sæde el. lign. af indkomster, hvad enten de hidrører fra bopælslandet eller fra udlandet (globalbeskatningsprincippet). I sidste punktum er anført, at for Venezuelas vedkommende omfatter udtrykket en hjemmehørende person eller et selskab, der kun beskattes af indkomster, der hidrører fra kilder i Venezuela (territorialprincippet). Udtrykket omfatter tillige regeringen i de pågældende stater, deres politiske underafdelinger og lokale myndigheder.

I protokollen til overenskomsten er der indsat en bestemmelse, hvori det fastsættes, at sidste punktum i stykke 1, skal ophøre med at have virkning, hvis Venezuela ændrer sit nuværende territoriale skattesystem til globalbeskatningssystemet.

En person kan imidlertid udmærket være fuldt skattepligtig til begge stater i medfør af de respektive landes interne lovgivning. Hvis en person derfor anses for at være hjemmehørende i begge stater, er det nødvendigt at afgøre, i hvilken stat personen er hjemmehørende i overenskomstens forstand. Dette hænger sammen med, at beskatningsretten til de forskellige typer indkomst, der er nævnt i overenskomsten, tillægges henholdsvis bopælsstaten eller kildestaten. Beskatningsretten kan også være delt mellem bopæls- og kildestat. Også i de tilfælde er det af afgørende betydning at vide, hvilken status hver af staterne har. En person kan i overenskomstens forstand aldrig være hjemmehørende i mere end én stat.

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til kriterierne i stykke 2, litra a) til d), der anvendes i den rækkefølge, de står anført i overenskomsten. Synspunktet er, at skatteyderen er hjemmehørende der, hvor tilknytningskriterierne er de stærkeste.

For selskaber m.v. anvendes bestemmelserne i stykke 3, der fastsætter, at en ikke-fysisk person, som er fuldt skattepligtig i begge stater, anses for at være hjemmehørende i den stat, hvor dens virkelige ledelse har sit sæde.

Artikel 5. Fast driftssted

Artiklen fastsætter, hvornår erhvervsvirksomhed, som et foretagende i den ene stat udøver i den anden stat, er af en sådan beskaffenhed, at denne virksomhed skal anses for at udgøre et fast driftssted. Foreligger der således et fast driftssted, vil kildestaten kunne be-

skatte den fortjeneste, som det faste driftssted opnår. Ellers er hovedreglen den, at fortjeneste, som et foretagende har haft i den anden stat, kun kan beskattes i bopælsstaten, jf. artikel 7.

Begrebet »fast driftssted« omfatter efter stykke 2 sædvanligvis især et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, en mine, en olie- eller gaskilde eller et andet sted, hvor naturforekomster udvindes. Efter ønske fra Venezuela er bestemmelsen udvidet til også at omfatte en forretning eller andet salgssted. Efter dansk opfattelse gør denne udvidelse ikke den store forskel, idet permanent detailhandelsvirksomhed under alle omstændigheder formentlig vil blive anset for at udgøre et fast driftssted.

I stykke 3 er det bestemt, at en byggeplads eller et anlægs- eller monteringsarbejde kun skal udgøre et fast driftssted, hvis arbejdet varer mere end 6 måneder. Dette svarer til FN-modellens tidsgrænse. Der er således tale om en afvigelse fra OECD-modellen, der har en tidsgrænse på 12 måneder. Danmark har i en række overenskomster med visse andre lande accepteret en tilsvarende begrænsning.

I stykke 4 opregnes en række aktiviteter, der ikke udgør et fast driftssted.

I stykke 5 bestemmes at en ikke-uafhængig repræsentant i kildestaten udgør et fast driftssted, hvis han har og sædvanligvis udøver en fuldmagt til at indgå aftaler på vegne af et foretagende i den anden stat, medmindre hans aktiviteter er begrænset til de aktiviteter, der er nævnt i stykke 4.

I stykke 6 er der på Venezuelas foranledning medtaget en bestemmelse fra FN-modellen, der vedrører forsikringsvirksomhed. Ifølge bestemmelsen foreligger der fast driftssted, hvis en ikke-uafhængig repræsentant på vegne af et forsikrings-selskab opkræver præmier på den anden stats område eller forsikrer ricisi i den pågældende stat. Genforsikring er ikke omfattet af bestemmelsen.

I stykke 7 bestemmes, at der ikke opstår et fast driftssted i en kontraherende stat, hvis et foretagende driver virksomhed der gennem en uafhængig repræsentant.

Endelig er det i stykke 8 bestemt, at det forhold, at et moderselskab i en af staterne har et datterselskab i den anden stat, ikke i sig selv skal medføre, at det ene selskab udgør et fast driftssted for det andet.

Artikel 6. Indkomst af fast ejendom

Artiklen bestemmer, at når en person, der er hjemmehørende i den ene stat, ejer fast ejendom i den anden stat, kan indkomst fra ejendommen altid beskattes